

Meldpunt sociaal domein. *Vakblad sociaal werk, 2016, nr. 4. p. 15.*

Gelezen, de uitspraak van een zoon die zijn twee ouders verzorgt: “De vaste wijkverpleegkundige van mijn ouders kwam terug van een cursus en had geleerd mij nog meer werk te geven.”

Gehoord, van een maatschappelijk werkster: “Ons hele intakeformulier, dat is heel erg meteen de vraag over het eigen netwerk, wie kan wat doen? Terwijl iemand hier komt omdat hij geen netwerk heeft of het al heeft uitgevraagd in z’n netwerk en daar niet meer uitkomt, want anders komt men niet.”

Gelezen, de uitspraak van een man met psychiatrische problematiek, toen hem werd gevraagd of hij zijn familie niet zou kunnen inschakelen: “Ze willen dat je een beroep doet op mantelzorg, nou dát vind ik een goed idee! Mijn broer heeft denk ik in de afgelopen vijf jaar acht kogels op me afgevuurd. Ik heb een familie, die zit vol met getraumatiseerden. Mijn broer is psychotisch. Die wil ik niet als mantelzorger hebben.” De burendan? De man: “Haha, nou als je weet wie er hier allemaal in de flat woont, dan zou je die vraag niet stellen. Ik heb hier boven iemand wonen die is knettergek. Nou die wil je hier niet over de vloer hebben. (...) Deze flat is berucht hoor. Je wilt je burendan hier niet zomaar binnenlaten! Er woont hier heel wat crimineel gespuis.”

Gehoord, op een symposium voor hulpverleners en hulpverleners in opleiding: “In ons wijkteam zitten ook ambtenaren van de gemeente. Die willen dat ik een beetje ga rechercheren als ik op huisbezoek ga. Tandborstels tellen. Kijken of er wordt samengewoond. Is dat nou integraal, modern, generalistisch hulpverleners? Of is het gewoon in strijd met mijn beroepsgeheim?”

Er gebeuren veel gekke dingen in het sociaal domein anno 2016. Er zijn mooie ervaringen, roerende vormen van burenhulp en creatieve burgerinitiatieven onder de vlag van de participatiemaatschappij of de doe-democratie. Die ervaringen mag je altijd naar hartenlust delen; daar kunnen burgemeesters aan refereren in toespraken, daar kan het wijkteam goede sier mee maken en daarmee komt je organisatie ook graag in de krant of op tv. Maar er zijn ook treurige, schrijnende, problematische kwesties zoals de hierboven genoemde. Waar kun je die kwijt? Hopelijk bij je collega’s, je manager en bij de gemeente die het wijkteam aanstuurt of betaalt, maar lang niet altijd. Als jij je kritisch uitlaat als hulpverlener ben je voor je het weet een oud-denker, een zwartkijker, iemand die de transitieboot heeft gemist en zo snel mogelijk moet worden vervangen door een jonge frisse nieuwe werknemer. Dus waar dan wel?

Bij mij.

Ik heet Margo Trappenburg. Ik ben sinds oktober 2014 voor één dag per week hoogleraar Grondslagen van het Maatschappelijk Werk aan de Universiteit voor Humanistiek. De rest van de week werk ik als bestuurskundige aan de Universiteit Utrecht. Ik zit in de wetenschappelijke adviesraad van de Beroepsvereniging van Professionals in Sociaal Werk. Ik heb een column in *Maatwerk* (dank jullie wel redactie!), ik schrijf zo af en toe een stukje in de krant of op www.socialevraagstukken.nl en ik houd regelmatig lezingen en voordrachten over allerlei ontwikkelingen binnen het sociale domein. Ik heb diverse fora en platforms waar ik kwesties in de hulpverlening aan de orde kan stellen. Ik word niet ontslagen als ik iets kritisch zeg. Sterker: mensen zijn van mij niet anders gewend.

Dus schroom niet. Mail mij. M.Trappenburg@uvh.nl